

CEL MAI RĂU OM PE CARE ÎL CUNOSC

Într-o zi, fiul meu Billy Paul, trebuia să vorbească în fața unei adunări din Minneapolis, Minnesota, dar el nu este un predicator, ci seamănă cu tatăl său. Primul lucru pe care l-a spus atunci, a fost: „Mi-e frică!” Ei bine, același lucru îl simt și eu acum, când stau în fața acestor oameni care sunt slujitorii Domnului și trebuie să vorbesc după bărbați ca fratele Oral Roberts, Velmer Gardner și alți mari slujitori ai Domnului, care au predicat aici.

Apoi

am văzut timpul și am auzit anunțurile făcute. Păi, mie mi-ar trebui cam șase ore să predic, ceea ce înseamnă că nu aș avea suficient timp în dimineața aceasta. De obicei, încep predica la 7.30 după-amiaza și termin la 1.00-2.00 dimineața. De aceea, voi încerca să predic mâine seară.

Pentru

mine este un mare privilegiu să fiu în dimineața aceasta aici. Mai mult, cred că este o mare onoare faptul că am putut răspunde la invitația fraților mei în Hristos, de a veni în dimineața aceasta aici ca să vorbesc la acest mic dejun. Pot spune, fără nici o urmă de îndoială, că ați avut parte de un adevărat mic dejun, atât fizic, cât și duhovnicesc.

În

ultimele zile am petrecut un timp minunat în orașele Maricopa Valley, Tempe, Mesa și Sunnyslopes, alături de acest grup de predicatori și bisericile lor, și cred că toate aceste întruniri au fost numai o introducere în lucrurile minunate care se vor întâmpla din abundență în această campanie.

Fratele

Williams mi-a spus că aseară a venit la Hristos o rudă foarte apropiată de-a lui, și că în dimineața aceasta este printre noi, eliberat de păcat. Îi mulțumesc Domnului pentru tine, fratele meu,

și pentru toți ceilalți care au fost salvați. De asemenea, mă rog ca dacă printre noi mai este cineva care nu a fost încă salvat, să intre la rând în dimineața aceasta și să fie salvat de El.

Venind

vorba de vedenii, voi știți că Domnul mi-a încredințat această slujbă. Eu nu mă pot considera predicator și nici o față bisericească, deoarece nu am suficientă educație, însă îmi place să le vorbesc oamenilor despre Domnul, iar El confirmă restul. Astfel, dacă El confirmă că totul este în ordine, înseamnă că așa este, deși alții vorbesc mult mai bine decât mine.

Eu

Îl iubesc pe Domnul pentru că El este atât de îndurător față de noi, deși nu merităm. Aceasta este una din minunățiile pe care le-am putut vedea în viața mea: faptul că deși eram niște ticăloși și netrebnici, El ne-a căutat, ne-a ridicat din acea stare decăzută și ne-a dat binecuvântările Sale. Tocmai am auzit că un alt frate a trebuit să treacă prin aceeași stare de amărăciune ca mine când mi-am pierdut mama. De fapt nu cred că am pierdut-o, ci mi-a luat-o înainte. Am auzit că a murit și mama fratelui Rolph McPherson, este adevărat, frate? Oh, aceasta mi-a mâhnit sufletul! De fapt nu am știut nimic până nu mi-a spus o soră.

De

obicei, în îndurarea Sa, Dumnezeu îmi arată când trece cineva dintre cei dragi mie. Astfel, tatăl meu a murit în brațele mele și eu i-am încredințat sufletul lui Dumnezeu. Frații mei... fratele Shakarian, eu și mulți dintre bărbații prezenți aici, am fost peste ocean la Kingston, Jamaica, iar într-una din diminețile acelea, Duhul Sfânt a venit în timpul unui mic dejun și a spus: „El este aici. O vedeți pe doamna care trece pe acolo cu ceva pe braț? Chemați-o puțin până aici.” Și când au adus-o, i-am spus ce probleme avea. Apoi am spus: „Îl vedeți pe tânărul care vine încoace? El are cutare și cutare problemă.”

În

clipa următoare, m-am uitat în jos și am văzut o persoană care era pe moarte. Era un tânăr care avea convulsii și scuipa sânge, așa că am zis: „Chemați-l imediat pe Billy Paul!” Tânărul acela scuipa sânge. „Eu nu știu ce este aceasta, dar nu îl lăsați să meargă astăzi pe Muntele Albastru!” Mai târziu, am aflat că era vorba de soacra mea care era chiar atunci pe moarte și de cumnatul meu, care stătea lângă ea și scuipa sânge.

La

începutul lunii august, fratele Arganbright m-a sunat să merg cu el în Alaska, într-o călătorie de vânătoare și să întemeiem un centru de misiune. Ei bine, eu nu vreau ca ceea ce spun să sune ca un sacrilegiu, dar Domnul mi-a arătat într-o vedenie că voi merge într-o călătorie de vânătoare, ce lucruri voi lua cu mine, de cine voi fi însoțit și cum vor fi îmbrăcați. Mi-a arătat și că voi împușca un urs grizzly argintiu și un caribu care va avea coarnele lungi de 42 de inci. Astfel, atunci când m-a sunat fratele, i-am zis: „Sună bine, dar mai întâi lasă-mă să-L întreb pe Tatăl.” Eu am vorbit despre aceasta în biserică și în multe alte locuri, așa că sute de oameni au aflat ce s-a întâmplat. Ideea cu plecarea în Alaska suna foarte bine, dar Duhul Sfânt îmi spunea tot timpul să nu merg.

Frate,

ar trebui să nu mergi niciodată undeva împotriva voii Lui!

Câteva

zile mai târziu, am fost invitat în Columbia Britanică, iar acolo era un tânăr convertit de curând, care avea un frate ce făcea crize convulsive de epilepsie. Imediat după adunare am plecat la vânătoare, iar tânărul s-a rugat tot timpul să am o vedenie cu fratele său, care nu fusese niciodată la vreo adunare. În timp ce călăream, eu și fratele Eddie Byscal, care cred că este prezent în dimineața aceasta aici, mergeam în spatele cailor, iar la un moment dat am privit spre munți. În clipa aceea, l-am văzut pe fratele lui, cum arăta și ce trebuia să facă pentru a fi vindecat. Când totul s-a terminat, m-am grăbit să-l ajung din urmă

și i-am povestit tot ce am văzut, după care i-am spus:

„Du-te și adu-l aici, apoi lasă-l în pace până va avea una din acele crize.”

„Păi, toată viața a avut 4-5 crize pe zi.”

„În clipa în care are o criză, smulge cămașa de pe el, arunc-o în foc și spune: „Fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!” și crizele vor înceta.”

Tânărul

s-a dus și l-a adus pe fratele său, dar la un moment dat a trebuit să iasă afară ca să facă cărări pentru vânători. Soției lui îi era foarte frică să rămână cu bolnavul... Ea era o femeie micuță, pentecostală și trăiau împreună acolo sus, pe râul Racing, la 500-600 de mile depărtare de civilizație. De data aceasta, când băiatul acela a intrat în criză, ea care de obicei sărea pe geam de frică și fugea, s-a repezit la bolnav, a smuls cămașa de pe el și a aruncat-o în focul din șemineu spunând: „Fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!” Și de atunci omul acela nu a mai avut nici o criză. Mai târziu, el mi-a scris o scrisoare și mi-a zis: „Vino aici!”

Ca

să pot salva puțin din timp, am în buzunar declarația referitoare la ursul acela grizzly, lung de nouă picioare și la acel caribu cu coarnele lungi de 42 de inci, pe care Domnul mi i-a arătat în același loc și în același timp. Când le-am spus vedenia, ghidul mi-a zis:

„Vrei să spui că vei împușca aici un urs argintiu de nouă picioare? Putem vedea amândoi bărbatul cu acea cămașă în carouri, pe care ai zis că l-ai văzut în vedenie, dar chiar vrei să împuști ursul acela aici?”

„Aceasta este „Așa vorbește Domnul!” am răspuns eu.

„Dar cum se va putea întâmpla așa ceva?”

„Aceasta nu este treaba mea. El a spus ceva și asta-i tot. Eu mă supun voii Lui.” După aceea, am coborât vreo trei mile pe cărare în jos, fără să vedem vreun copac sau altceva, afară de mușchi de pământ, iar o jumătate de oră mai târziu, am terminat de împachetat capul cerbului pe care-l împușcasem. A trebuit să-l cărăm pe rând pentru că avea în jur de 150 de pounds (68 de kilograme).

La un moment dat, ghidul mi-a zis: „Vrei să spui că coarnele acelea au 42 de inci (107 centimetri)?”

„Exact.”

Și când am ajuns la curmătură și le-au măsurat, aveau exact 42 de inci.

După o jumătate de milă de mers, el mi-a zis: „Frate Branham, ursul ar trebui să fie cam la o jumătate de milă de aici.”

„Așa este,” am răspuns eu, după care m-am întors și am zis: „Ce este animalul de acolo?” Când a privit, acolo era acel urs grizzly de nouă picioare, care stătea și se uita direct la noi. Și aici, în buzunar, am declarația ghidului de vânătoare.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe mama bolnavă. Eu aveam planificate încă trei călătorii cu frații, dar Domnul a știut că nu voi merge nicăieri. Mama mi-a zis:

„Billy,
eu voi merge acasă.”

„Nu
vorbi așa, mamă. Nu vei merge nicăieri pentru că Domnul nu mi-a spus nimic despre aceasta.” Dar în zilele următoare a fost tot mai rău, iar Domnul i-a chemat sufletul acasă. Eu am condus-o la Domnul cu mult timp în urmă, și ca să vedeți ce înseamnă binecuvântarea cincizecimii, când a fost atât de rău încât abia mai putea vorbi, a continuat să-mi spună cât de bun este Domnul. Ea mi-a zis că m-a văzut într-o vedenie stând lângă cruce cu mâna întinsă spre ea și cu părul alb. Apoi, chiar înainte de a trece, când nu mai putea vorbi deloc, am întrebat-o: „Mamă, știu că nu mai poți vorbi, dar vreau să te întreb ceva: Isus înseamnă pentru tine la fel de mult ca atunci când L-ai primit în forma Duhului Sfânt? Poți să mai stai cinci minute? Dacă Isus înseamnă la fel de mult pentru tine, fiindcă nu poți vorbi așa vrea să clipești repede din ochi.” Și ea a clipit repede din ochi, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Curând, prin cameră a trecut un vânt ușor și sufletul ei scump a fost luat acasă.

În
drum spre casă, L-am întrebat pe Domnul de ce nu mi-a arătat că mama va trece; oare pentru că trebuia să fiu în altă parte să-i ajut pe alți oameni? Apoi am luat Biblia și am zis: „Tată...”
Tocmai primisem o Biblie roșie de la doamna Domico. Eu nu cred că este corect să iei Cuvântul lui Dumnezeu și să-L transformi într-o tablă de ghicit, dar eram foarte disperat, mai ales că tocmai îi adunasem hainele de acolo; în plus, mama fusese o persoană foarte bună. Deci, am luat Biblia și am spus: „Aici trebuie să fie și un Cuvânt de mângâiere pentru mine.” Apoi am deschis-o și am citit: „*Nu plângeți; (ea) n-a murit, ci doarme.*”

În
dimineața următoare pe la ora 9.00, în timp ce stăteam și

plângeam în cameră, chiar înainte de a începe pregătirile pentru înmormântare, în fața mea s-a desfășurat o vedenie. Am văzut o mulțime de copii bolnavi care erau adunați împreună, iar eu cântam cântarea: „Aduceți-i la Mine.” Se părea că era un amfiteatru în aer liber, iar băncile erau așezate pe rânduri semicirculare care mergeau până în apropierea unei scene joase, situată la mijloc. Când cântarea s-a încheiat, am observat o doamnă care cobora treptele amfiteatrului spre scenă. M-am gândit că este vreo celebritate, pentru că ochii tuturor erau îndreptați spre ea și o priveau cum coboară.

Îmbrăcămintea

ei arăta ca cea a femeilor de la începutul secolului 20. Purta o fustă și o cămașă albă cu mâneci bufante și guler înalt, și era încălțată cu pantofi de piele, înșiretați până la glezne, în timp ce părul lung îi era prins și aranjat sub o pălărie largă și frumoasă. În stânga și-n dreapta scenei erau două loji în care stăteau numai celebritățile, iar ea s-a așezat într-una din ele, m-a privit și a dat din cap în semn de salut. Mi-am plecat și eu capul, iar când l-am ridicat, am putut să-i văd fața: era mama mea, dar foarte tânără și frumoasă. În clipa aceea, s-a auzit o voce ca de tunet, care a zis: „Nu te îngrijora pentru ea, fiindcă acum este ca în 1906.” M-am dus repede să văd ce s-a întâmplat în 1906 și am aflat că acela a fost anul în care mama a fost mireasa tatălui meu. Dar acum ea face parte din Mireasa lui Hristos, a cărui mădular sunt și eu, iar într-o zi o voi revedea.

Vreau

să mai spun că acum câteva zile când am sosit în Phoenix, am fost sunat de fratele Tommy Hicks, care și-a pierdut fratele. Cred că unul dintre frați a anunțat aceasta mai devreme. El a fost ucis în Mexic, iar fratele Tommy a trebuit să zboare cu avionul până acolo ca să-l identifice. Fratele plângea și era cu inima zdrobită de durere, pentru că fratele lui era nemântuit.

Nădăjduiesc

că noi nu vom avea parte de o asemenea experiență, ci vom fi

pregătiți să ne întâlnim cu Hristos, pentru că altfel...
Trecerea este foarte ușoară când suntem pregătiți, dar vai,
dacă nu suntem pregătiți... pentru că ceea ce va urma nu este un
vis, ci realitate. Atunci, cel bătrân va fi tânăr pentru
totdeauna, pentru că acolo nu va mai fi nici bătrânețe, nici
păcat. Ce încurajator este să știm că dincolo de Râu ne
așteaptă un Tărâm al Vieții veșnice!

Acum

aș vrea să ne apropiem de El cu capetele și cu inimile plecate.
Voi citi un text din Biblie, dar înainte de a face aceasta și de a
ne ruga, aș vrea să întreb dacă este cineva care are vreo
problemă care ar dori să fie amintită. Să ridice mâna spre
Dumnezeu, oricare ar fi cauza lui. Oh, este o audiență cu multe
rugăminți! Să ne rugăm.

Tată

ceresc, în timp ce umblăm printre oameni, noi suntem conștienți
de faptul că într-o zi vom face ultima plimbare. Da, într-o zi ne
vom întâlni pentru ultima dată pe acest pământ, de aceea, de
fiecare dată când noi, predicatorii, venim în spatele amvonului,
ne întrebăm dacă vom mai avea și altă ocazie să Te facem
cunoscut adunării noastre. În dimineața aceasta, Te rugăm să ai
milă și să faci ca în timp ce voi citi Cuvântul Tău
binecuvântat, Sămânța să cadă în inimile oamenilor și să fie
acceptată de ei.

Dacă

printre noi este cineva care nu a fost încă salvat, îngăduie ca
în dimineața aceasta să ia această decizie importantă și să-L
accepte pe Fiul lui Dumnezeu ca Salvator personal. Îndură-Te și de
cei care sunt mai vechi pe această cale, dar s-au abătut. Adu-i
înapoi, Doamne! În ce-i privește pe cei care sunt pe această
cale, adu-le bucurie, pace și binecuvântare, pentru că L-au
acceptat pe Hristos.

Eu

știu că oamenii sunt obosiți pentru că s-au adunat și au

așteptat începerea acestui serviciu încă de la ora 7.00 dimineața, de aceea Te rog să-i înprospătezi Tu, Doamne, și să le dai ceea ce au nevoie pentru acest ceas. În ce privește citirea Cuvântului Tău, mă încredințez pe brațul Tău, Doamne, și Te rog să îngădui ca Duhul Sfânt să aducă belșugul descoperirii Lui. Tu cunoști nevoile ascunse în spatele fiecărei mâini ridicate, de aceea, Te rog să binecuvântezi fiecare cerere înălțată spre Tine și să împlinești dorințele inimilor lor.

Binecuvântează adunarea în acest timp de părtășie, când bărbați și femei de toate felurile și din toată țara, s-au adunat în acest oraș minunat numit Phoenix, care înseamnă „Ridicat din nimic”. Îngăduie ca Duhul Sfânt să ia această biserică micuță și să facă din ea un „Phoenix”, în dimineața aceasta. Ridic-o Tu, prin semnele și minunile Dumnezeului celui viu, pe tot parcursul acestei campanii.

Îngăduie

ca fiecare persoană care a fost botezată în acel bazin de înot sau oriunde în altă parte, în după amiaza aceasta, să fie prinsă de Duhul Sfânt care Se plimbă pe deasupra apelor, pentru că, după cum ni s-a făcut cunoscut, slujba aceasta ne-a fost dată de Cuvântul lui Dumnezeu care nu poate cădea. Astfel, în cuvântarea ținută la inaugurarea Bisericii, în ziua de Rusalii, Petru a spus:

„Pocăiți-vă,

și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci

făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39).

Tată,

Tu chemi și astăzi, și știm că Duhul Sfânt va veni în dimineața aceasta jos, în această vale și peste această apă, ca să îndeplinească dorințele din inimile acestor oameni și să-i pecetluiască în Împărăția lui Dumnezeu.

Binecuvântează

această convenție, binecuvântează fiecare bărbat, tânăr sau băiat, care au un cuvânt de spus și lasă ca Duhul Tău să rodească în toți ceilalți, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Aș

vrea să știți că eu sunt din sud, așa că iau startul mai încet. De altfel, frații apropiați îmi spun că sunt întotdeauna în întârziere, și așa este. Nu demult, când a trebuit să predic în biserica Fraților uniți, am întârziat numai o oră... Ei sunt oameni foarte punctuali, așa că păstorul lor s-a ridicat și a zis: „Audiență, vi-l prezint de domnul întârziat Branham.”

Am

întârziat chiar și la nunta mea. Atunci am făcut-o pe soția mea să aștepte aproape două ore, fiindcă a trebuit să merg să mă rog pentru un bolnav; însă cred că ar fi foarte bine dacă aș putea întârzia și la înmormântarea mea. Totuși, există Unul care este punctual întotdeauna, iar Acela este Dumnezeu și mesajul Său: El vine întotdeauna la timp.

În

dimineața aceasta aș vrea să citesc un text din **Luca**

7.36:

„Un

fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.”

Foarte

simplic, suntem toți familiarizați cu această întâmplare. Cred că era la apusul soarelui când a sosit mesagerul fariseului. Era obosit, picioarele îi erau prăfuite, iar părul îi era ud de transpirație și murdar, pentru că alergase toată ziua. Avea o însărcinare și trebuia să se grăbească s-o ducă la îndeplinire. Probabil trecuse prin Capernaum, iar acolo i se spusese: „Da, a trecut pe aici acum câteva zile, dar a plecat mai

departe.” Atunci s-a dus în Nazaret, dar nu l-a găsit nici acolo, așa că a mers mai departe, din cetate în cetate. În cele din urmă, după-amiaza târziu, pe când soarele cobora spre asfințit, iar picioarele îl dureau de oboseală, mesagerul fariseului s-a întâlnit în sfârșit cu Cel pe care-l căuta: cu Isus din Nazaret. Oh, cât de bine ar fi dacă am alerga și noi din loc în loc și din oraș în oraș, ca să stăm în prezența Lui!

Probabil

că primul cu care s-a întâlnit mesagerul a fost Filip, pentru că el era un fel de gardă. Probabil că Isus stătea undeva jos, iar Ioan, iubirea, era la pieptul Lui, în timp ce Petru, care reprezenta credința, era cel mai apropiat de Isus. Astfel, Filip a dus mesagerul la Petru, iar Petru l-a condus la Isus.

Isus

era foarte obosit, pentru că predicase toată ziua, așa că probabil vocea Lui era puțin răgușită din cauza prafului care se ridica în jurul Lui și a vorbirii îndelungate. El stătuse mult în mijlocul oamenilor și le vorbise despre Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că le vedea foamea și setea de a auzi Cuvântul și de a vedea lucrările Lui minunate.

Oh,

cât aș vrea să fi fost și eu acolo ca să-L ascult ce vorbea! Sunt sigur că fiecare persoană din locul acesta ar vrea să fi fost acolo și să audă ce spunea, să asculte învățăturile Lui, cum se exprima, ce fel de voce avea, cum își făcea lucrarea, cum deosebea gândurile oamenilor și le spunea ce boli aveau, și cum îi vindeca. Oh, Doamne, cât aș fi vrut să pot vedea toate acestea!

Poate

tocmai terminare de predicat vreo învățătură, prima Sa învățătură. Știți care a fost prima Lui învățătură? „Voi trebuie să vă nașteți din nou,” iar pentru aceasta, poate S-a dus înapoi în Geneza și a spus: „*La început, Dumnezeu a zis: „Să fie...”* și a fost. Apoi a zis: „*Totul*

să se înmulțească după soiul lui!” Și

asa s-a întâmplat. Aceste semințe se pot amesteca între ele și să producă un hibrid, un produs foarte frumos și arătos, dar nu originalul. Dacă însă sunt lăsate să se înmulțească după soiul lor, produsul obținut va fi identic cu cel original, va fi original.”

Un

produs hibrid nu poate suporta condițiile dure pe care le suportă produsul original. De exemplu, o vacă Longhorn, care este un produs original, poate supraviețui de una singură în prerie, pe timpul iernii, în timp ce una dintre vacile hibrid din rasele Brahma-Angus sau Hereford, ar muri. Acelea trebuie alintate tot timpul. Cred că dacă El a fi astăzi aici, ar spune ceva de felul acesta:

Noi

nu numai că am hibridat fructele și animalele, dar am hibridat și religia, așa că trebuie mângâiată și alintată tot timpul. De ce? Pentru că nu mai este originalul. Astfel, luăm Cuvântul lui Dumnezeu și încercăm să-L amestecăm cu altceva, așa că producem o grămadă de bebeluși hibrid, care trebuie alințați și mângâiați tot timpul, și care nu pot primi Cuvântul adevărat.”

Apoi

ar spune: „Vedeți, viețile voastre sunt un hibrid. Tatăl a spus: „Nu te atinge de pomul acela!” dar Satan a zis: „Nu te teme, fiindcă nu ți se va întâmpla nimic.” Astfel, viața ta este acum într-o condiție hibridă și din cauza aceasta nu poate merge înapoi în starea originală, și să aducă mai multă viață.

Este

ca și când ai lua un măgar și l-ai încrucișa cu o iapă: se va naște un catâr. Dar mama catâr și tatăl catâr nu vor putea avea un copil împreună, așa că trebuie să continui încrucișarea prin hibridare. La fel se întâmplă cu porumbul: este foarte frumos la vedere, dar poți citi în revista Reader's Digest ce le fac toți acești hibridi oamenilor: produc cancer și o mulțime de boli. Ei mai spun că dacă nu se va înceta hibridarea puilor de

găină, în douăzeci de ani femeile nu vor mai putea avea copii. Ele vor deveni din ce în ce mai slabe, se vor îngusta la bazin și nu vor mai putea naște.

Omule,

lasă lucrurile așa cum sunt! Lasă-L pe Dumnezeu în pace! Același lucru este valabil și pentru Cuvântul Său: lasă-L așa cum este și nu încerca să adaugi ceva la El ca să-L potrivești cu vreun crez! Lasă-L așa cum a fost vorbit de Dumnezeu! Numai așa poți avea un creștin adevărat și puternic, nu un bebeluș care trebuie mângâiat și alintat tot timpul, și care se plimbă de la o biserică la alta, cu scrisori de recomandare. Dacă El i-a pus numele în Cartea din ceruri, este pecetluit pentru totdeauna.

Isus

a spus: „Ca să ne putem întoarce la original, trebuie să vorbească Dumnezeu din nou? (parafrazare). Aceasta face El când vrea să-ți dea nașterea din nou. Atunci, viața ta veche este dusă, iar tu ești înapoi în Cuvântul original al lui Dumnezeu. Dacă nu se întâmplă aceasta, ești un hibrid al bisericii denominaționale; dar când Dumnezeu vorbește din nou, vii înapoi în Familia originală a lui Dumnezeu, iar atunci nu mai trebuie să fii alintat, pentru că ești un creștin adevărat și puternic, care suportă acest Cuvânt.

Atunci

pot să te răstignească, să te arunce în cuptorul încins, în groapa cu lei, sau să facă orice altceva din pricina Cuvântului Dumnezeului celui viu care arde în inima și sufletul tău; poate să se prăbușească totul în jurul tău, sau să se întoarcă totul împotriva ta; orice ar fi, nu există nimic să te poată opri, pentru că Cuvântul puternic al lui Dumnezeu, Cuvântul Său original vorbește în inima ta și-ți spune: „Nu te teme, tu ești al Meu!”

Nu

știi, însă cred că El a vorbit cam despre așa ceva, iar vocea Lui era răgușită, buzele uscate, și fața roșie din pricina

soarelui arzător din Palestina. Probabil că Filip și Petru au așteptat până când Isus a terminat de vorbit, iar când a spus ultimele cuvinte: „...caută

și ți se va da,” I-au

zis: „Doamne, este aici un slujitor care a fost trimis de stăpânul său și vrea să-Ți vorbească.” Isus l-a privit cu blândețe și i-a zis: „Spune-i că este în ordine.” Vedeți, El nu este niciodată prea obosit, ci este gata să asculte tot ce vrei să-l spui. El este și astăzi Același. Nu contează cât este de târziu în noapte, nici cât de obosit poate fi, El este gata să-ți răspundă la orice întrebare sau problemă pe care o ai.

Probabil,

mesagerul a crezut că acesta era sfârșitul călătoriei lui, așa că l-a zis lui Isus: „Stăpânul meu, care este cardinalul, episcopul sau fariseul Cutare, dă o cină mare. El este un om de vază și îți face onoarea de a fi invitatul lui, pentru că a văzut mulțimea adunată în jurul tău. Masa va avea loc în data de și la ora cutare.” Cu alte cuvinte: „El a văzut cum te îmbraci și de cine ești înconjurat.”

Isus

merge întotdeauna unde este invitat. Nu contează unde anume, El va veni negreșit. Oh, odată, El a venit într-o groapă cu lei, altădată într-un cuptor încins! Cred că David a spus odată:

„...dacă

mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo...”

(Psalmul

139.8). El va veni la cel sărac și la cel bogat, dar și la cel mai rău, mai imoral și mai decăzut om. El va veni oriunde este invitat. Nu contează ce poziție sau condiție socială ai în viață, El va veni oricum, pentru că aceasta Îl face Dumnezeu: umilința. „Voi fi acolo. Du-te și spune-i stăpânului tău că în data respectivă și la ceasul hotărât de el, Eu voi fi acolo.”

Cum

a putut să treacă pe lângă El, mesagerul acela mizerabil? Cât aș vrea să fi fost eu în locul lui! Dar el ce a făcut? l-a întors

spatele Domnului Isus și a plecat satisfăcut că și-a mulțumit stăpânul. De multe ori suntem și noi vinovați de acest lucru: suntem atât de interesați de problemele noastre, încât...

Am

citit cartea „Părinții de la Niceea”, iar acolo scria că sfântul Augustin din Hipo a avut într-o zi o discuție cu sfântul Martin. Și acolo, în grădina din spatele casei, Dumnezeu i-a dat oportunitatea să primească același Duh Sfânt pe care îl primise și Martin, dar el l-a refuzat. Era atât de preocupat de dogmele Romei încât nu a putut să-l primească pe Duhul Sfânt. De multe ori și noi facem aceasta, deoarece suntem mai interesați de alte lucruri. Uneori suntem atât de preocupați de altceva, încât nu ne dăm seama că suntem în prezența Domnului Isus și trecem pe lângă El.

Aseară

când eram pe platformă, mi-a atras atenția un bărbat care vorbea despre faptul că va merge la una din aceste convenții și că își va lua cu el sticla cu whisky și trabucurile. Aceasta este tot ce știa el despre o convenție, dar mă bucur că a primit oportunitatea de a fi salvat. Vedeți? Problema este că de multe ori noi nu acceptăm oportunitatea care ni se oferă.

În

ce-l privește pe mesagerul care a ajuns în prezența Domnului Isus, trebuie să spun că a fost destul de prost încât să-l întoarcă spatele și să plece, gândindu-se că a făcut tot ce trebuia. Uneori, noi mergem la școală și obținem o diplomă de Ph.D. sau L.L.D., apoi intrăm într-o adunare penticostală și spunem că zilele minunilor au trecut. Facem aceasta pentru că așa a spus episcopul, apoi întoarcem spatele și plecăm nepăsători din prezența Domnului.

Ce

oportunitate i-a dat Domnul acestui sărman om mizerabil! Cât mi-aș dori să fi fost în locul lui! Știți ce-aș fi făcut? Aș fi căzut la picioarele Lui și primul lucru pe care l-aș fi spus,

Înainte de a transmite mesajul episcopului, ar fi fost: „Doamne Isuse, ai milă de mine, păcătosul!” Acesta ar fi fost cel mai important lucru, știind că El este Viața și singura Cale de a ajunge în prezența lui Dumnezeu. Da, eu L-aș fi acceptat ca Salvatorul meu personal. Înainte de a îndeplini însărcinarea dată de acel cardinal, papă sau conducător de district, L-aș fi căutat mai întâi pe Isus.

Cred

că aceasta ar trebui să fie prioritatea fiecărui bărbat și a fiecărei femei care participă la aceste întâlniri, indiferent ce spune cineva. Tu ai fost adus în prezența lui Hristos, de aceea, indiferent cât ești de măreț sau de sărac, faimos sau fără importanță, indiferent ce sau cine ești, profită de ocazia care ți se oferă, aruncă-te la picioarele Lui și spune-I: Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” Nu pleca să-i spui omului de afaceri că vrei să te asociezi cu el, ci dă-I întâietate lui Dumnezeu!

O,

dacă am putea da cortina timpului la o parte ca să vedem ce s-a întâmplat cu acest om mizerabil, după ce l-a întors spatele lui Hristos, deși a avut șansa să-L primească! Cât de mizerabil este un astfel de om! La sfârșitul acestei întâlniri, un astfel de om ai putea fi tu sau eu. Totul depinde de atitudinea noastră când ne aflăm în prezența Sa. Să-L acceptați întotdeauna!

Dar

bărbatul acela a întors spatele Domnului și a plecat ușurat și mulțumit că a făcut tot ce-i poruncise stăpânul său. Uneori este bine să facem tot ce ni se spune, însă în cazul acesta nu a fost bine.

El

s-a grăbit să meargă la stăpânul său și i-a zis: „L-am găsit și l-am transmis mesajul tău, iar El a promis că va fi aici.”

În

toată această întâmplare este ceva greșit, în neregulă, pentru că fariseii nu Îl agreau deloc pe Isus, ba chiar Îl urau. Numele Lui nu figura în registrul niciuneia dintre denominațiunile lor și nu a frecventat niciuna din școlile lor teologice. Sigur că nu, pentru că El venea de la Școala lui Dumnezeu, nu de la una omenească. Deci fariseii Îl urau și Îl disprețuiau, ceea ce înseamnă că nu puteau avea nici un fel de legătură cu El.

Nici

tu nu poți avea părtășie cu cineva decât dacă aveți ceva în comun. Acesta este motivul pentru care iubim aceste întâlniri: avem ceva în comun. Ce anume? Duhul Sfânt, iubirea frățască, părtășia împreună în timp ce sângele Lui ne curăță de orice păcat. Vedeți? Noi avem ceva în comun.

Când

vezi copii care stau în preajma bătrânilor; de exemplu o fetiță care stă tot timpul cu bunica ei, știi că ceva nu este în regulă, pentru că diferența dintre ele este prea mare. Voi știți că fetele tinere, care au în jur de 16 ani și cărora le place să mestece gumă, să facă baloane din ea și să stea cu alte fete de vârsta lor ca să vorbească despre băieți, nu au multe în comun cu femeile în vârstă, cărora le place să coase, să împletească și să gătească. În ce-i privește pe copiii mici, lor le place să se joace cu mașinuțe, cu păpuși sau diferite jocuri, de aceea, când vezi un astfel de copil stând numai în preajma bunicii, te gândești că probabil are o pungă cu bomboane la ea sau ceva de felul acesta, pentru că altfel, ceva nu este în ordine.

Deci,

acest fariseu L-a invitat pe Isus ca să aibă, cum spunem noi în limbajul străzii, un as în mânecă, doar știm cu toții că Îl ura. Nu putea fi vorba de o părtășie împreună. Astfel, pot să-mi imaginez ce i-a spus bogatului din vecini:

„Îl

cunoști pe Bărbatul acela pe care oamenii Îl numesc Profet? Noi știm că este vorba de telepatie și de ghicitorie, și că nu este

nimic de El!”

Știți,

nu toți oamenii de soiul acesta au murit; mulți dintre ei trăiesc și astăzi.

„Noi

nu credem nimic din toate acestea, iar asociația noastră L-a declarat vinovat. Și știi ceva? L-am invitat să vină la ospățul pe care îl țin în curând, ca să dovedim că nu este ceea ce se crede. Da, Îl vom aduce aici și vom dovedi că nu este ce spune că este.”

Acesta

cred eu că era asul din mâneca fariseului. Oh, fariseii aceștia! În vremea aceea erau numai două clase sociale: bogații și săracii. Bogații știau foarte bine cum să facă un ospăț mare; știau să aleagă ziua cea mai bună din an, : atunci când este coaptă vița de vie și când florile de iasomie umplu văile cu mirosul lor plăcut. Atunci luau miei și îi puneau la proțap, o delicatesă, așa că săracii simțeau mirosul plăcut care se răspândea peste tot, de le lăsa gura apă.

Dar

toată curtea era îngrădită, așa că nimeni nu putea intra la petrecere decât dacă avea invitație. Poate că petrecerea se ținea în curtea cea mare și frumoasă situată în spatele curții din față și participau toți fariseii din înalta societate, iar ei tocmai invitaseră și o celebritate. Vă puteți da seama că nu prea era locul lui Isus acolo. Ei s-au adunat acolo și discutau tot felul de lucruri.

Un

lucru îmi place la aceste întruniri ale Oamenilor de Afaceri și nu numai la ale lor: cum stau jos și povestesc despre cum să ia puțin de aici, cum să taie puțin de dincolo, cum să-l jefuiască pe Petru ca să-l plătească pe Pavel, și așa mai departe. Da, mie îmi plac asemenea întruniri, fiindcă stai jos și vorbești despre

Isus, despre Dumnezeu, despre Duhul Sfânt, despre puterea, învierea și venirea Domnului, etc. Aceasta este ceea ce-mi place foarte mult la aceste întruniri.

Dar

fariseul acesta era foarte viclean. El avea totul pregătit și i-a ales cu atenție pe toți cardinalii, episcopii și așa mai departe, apoi a zis: „Să fiți prezenți cu toții, pentru că El va veni aici. Astfel, vom dovedi o dată pentru totdeauna că nu este nimic de El. Să fiți prezenți cu toții, fiindcă vom aștepta momentul potrivit ca să-L prindem cu ceva.”

Ziua

hotărâtă pentru ospăț a sosit, și totul era pregătit și în ordine. Toți servitorii erau pregătiți să servească mulțimea de invitați care trebuiau să vină, și se plimbau înapoi și încolo cu prosoape albe pe braț. Mieii erau deja omorâți și pregătiți la proțap, chiar în fața casei, iar vinurile erau așezate pe mese, în butelii speciale, alături de cupe.

Mijloacele

de transport erau foarte ciudate. Astfel, soldații mergeau cu calești trase de cai, bogații pe catâri și săracii pe jos. Fariseul avea pregătite o mulțime de slugi care trebuiau să se ocupe de oaspeți, totul fiind aranjat foarte frumos și în ordine. Dar haideți să ne imaginăm toate acestea.

Probabil

că era cineva care avea grijă de caleștile soldaților. Desigur, exista un loc unde să le pună, în timp ce caii erau duși în grajd și li se dădea mâncare. Apoi erau slugi care se îngrijeau de cei bogați și de catârii lor; și în fine, era un slujitor numit „spălătorul de picioare”. Acesta era cel mai prost plătit dintre toți slujitorii fariseului, deoarece avea cea mai înjositoare slujbă.

Uneori,

când ne gândim că suntem cineva..., ar trebui să ne amintim că

cea mai înaltă Autoritate a cerurilor a luat chip de rob, de „spălător de picioare”, și a spălat picioarele muritorilor de rând. Când a venit în lume, nu a făcut-o ca să fie Cineva important, pentru că Dumnezeu ia întotdeauna pe cineva fără importanță și-l face cineva.

Vedeți?

Aceasta este problema oamenilor de astăzi: ei încearcă să fie cineva. Dar tu trebuie să devii un nimeni ca să fii cineva, pentru că Dumnezeu ia lucrurile neînsemnate și face din ele ceva de cinste, dovedind astfel că El este Dumnezeu. Astfel, Isus a coborât atât de jos încât a îndeplinit această slujbă înjositoare. De ce? Ca să fie un Exemplu pentru noi.

El

nu trebuia să facă aceasta. Dimpotrivă, putea lua banul din gura peștelui sau putea să le poruncească munților să toarne bilioane de tone de aur. Putea să scoată apă din fântână și s-o transforme în cel mai bun vin din țară; putea să ia cinci pâini și doi pești și să hrănească cinci mii de oameni; El putea să facă tot ce dorea, nu să spele picioarele acelor bărbați simpli. Dar El a venit ca să dea un exemplu, așa cum ar trebui să facă fiecare creștin, și a luat slujba cea mai de jos. În ce ne privește pe noi, încercăm să luăm slujba cea mai înaltă: de episcop, doctor în știință sau orice altceva. Oh, Doamne, noi suntem doar după lucruri mari!

Când

sunt invitat undeva, eu nu merg acolo ca să-i alint sau ca să-i perii pe oameni, ci mă rog și spun: „Doamne, acești oameni sunt ai Tău. Ce pot spune când văd cum se strică lucrurile?” Vedeți, noi vrem ceva măreț, dar Dumnezeu ia lucrurile fără valoare.

Ilie

a auzit vuietul înfricoșător al vântului, tunetele și cutremurul, însă toate acestea l-au neliniștit. Dar ce l-a atras? Susurul blând al Vocii Domnului. Aceea l-a făcut pe profet să-și acopere fața și să se apropie ca să-L audă pe Dumnezeu. Când

spun aceasta, mă gândesc dacă nu cumva noi, creștinii cincizecimii, ne-am bazat prea mult pe vânturi înfricoșătoare, pe tunere și fulgere, pe prea mult zgomot, în loc să ne oprim să ascultăm acel susur blând.

Vedeți

voi, un cărucior care merge gol pe teren, trece peste gropi și hopuri și scoate acele sunete: bum, bum, rap, rap, dar când se întoarce plin cu bunătați, deși trece peste aceleași gropi și hopuri, nu mai scoate nici un sunet. Așa este și cu noi: nu putem fi plini, câtă vreme răul este încă printre noi și avem tot felul de diferențe.

Grâul

se ridică, stă drept, apoi își pleacă spicul ușor sub adierea vântului. Dar când se maturizează și spicul devine greu, se apleacă într-o parte. Cred că aceasta este problema cu bisericile noastre: noi nu ne întâlnim unii cu alții într-o umilință adevărată. Vedeți? Este o umilință falsă, în care stăruiești până de întâmplă ceva ce nu-ți convine. Eu cred că acesta este adevărul, pentru că privim în jur și vedem roadele pe care le aduc oamenii; cumva nu mai este la fel ca înainte.

Să

ne întoarcem acum la istorisirea noastră. Deci fariseul a făcut toate pregătirile pentru această petrecere, distracție sau chef, cum îl numim noi. A pus servitorii să se ocupe de caleștile soldaților și de catârii celor bogați. În Palestina, oamenii poartă pe dinafară o haină numită robă, iar pe dedesubt au un fel de haină care le vine până la genunchi. În vremea aceea, în timpul călătoriilor lor, oamenii trebuiau să treacă peste dealuri sau munți și prin trecători, ca să scurteze drumul, iar când făceau aceasta, se întâlneau cu turme de oi sau cu cirezi de vite. Animalele pe lângă care treceau, făceau să se ridice în aer un praf urât mirositor care se impregna în haine și se lipea de față și picioarele călătorilor. Astfel, ei miroseau foarte urât, ceea ce i-ar fi deranjat pe cei din jur. Pentru a rezolva problema aceasta, fariseul avea un servitor „spălător de picioare” care

Întâmpina invitații la ușă și urma un adevărat ritual pe care trebuia să-l îndeplinească. El avea un șir de papuci de casă, făcuți din material sau altceva de genul acesta. Sandalele romane din vremea aceea erau făcute dintr-o bucată de lemn cu o curea de piele ce intra între degete, așa că piciorul se umplea de praf.

Când

călătorii ajungeau la casa fariseului, își arătau invitațiile, apoi își scoteau sandalele, le puneau în locul anume pregătit pentru aceasta, cu numele trecut în dreptul lor, iar după ritualul de spălare, încălțau acei papuci moi și erau pregătiți să intre în odaie. Servitorul care se ocupa cu spălarea picioarelor trecea de la un invitat la altul, cu un prosop peste braț și cu o cană în mână. Când era gata, turna puțin ulei frumos mirositor în palma invitatului, iar acesta se ungea pe după urechi și pe gât. Apoi lua prosopul și își ștergea fața cu el. Acum se simțea îmborsățat, pentru că mirosul acela greu fusese îndepărtat de mireasma parfumului foarte scump. Din câte mi s-a spus, acel parfum era făcut din fructele micuțe care rămâneau după scuturarea petalelor de trandafir de munte și era foarte scump.

Când

ritualul de spălare era gata, invitatul se simțea foarte bine: picioarele îi erau spălate, mirosul greu era îndepărtat și la fel usturimea de pe față. Primul, al doilea și al treilea pas... așa putea predica o vreme despre aceasta... este vorba de neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt.

După

ce intrau în locul unde se ținea ospățul, se întâlneau cu ceilalți invitați. Dar înainte de asta, erau întâmpinați de gazdă (Ridică-te puțin, frate Demos). După ce era spălat și parfumat, invitatul nu mai trebuia să-și facă griji în privința mirosului. Acum era încălțat cu acei papuci moi, cu care putea umbla pe frumoasele covoare persane care erau întinse peste tot, și mirosea frumos, răspândind în jur o mireasmă plăcută, nu duhoarea de animale. Apoi salutau în felul acesta. (Fratele Branham

arată). Ia-mi mâna în felul acesta, frate Demos. Când gazda se întâlnea cu invitatul, se băteau ușor pe umăr, unul pe altul, acesta fiind salutul de „Bun venit.” Vedeți? Invitatul era spălat, parfumat și sărutat de bun venit. Ei se pupau pe gât în semn de „bun venit”, iar din acel moment, era considerat ca un frate cu drepturi depline.

La fel este și în biserică, atunci când suntem spălați în sângele Mielului, parfumați cu Crinul din Vale și sărutați de Tatăl. Din clipa aceea, suntem bineveniți. Oh, este atât de mult de spus aici, dar nu vreau să vă obosească și nici să vă țin prea mult.

Invitatul a fost sărutat de bun venit, așa că este acasă și nu trebuie să se mai îngrijească de nimic. Poate merge la frigider și să-și ia un sandvici mare, să-și dea papucii jos și să se întindă pe pat, poate face tot ce dorește.

Tot așa, când Dumnezeu ne sărută de bun venit în Împărăția Sa, noi suntem Acasă. Totul este bine, totul este terminat. Am fost spălați în Sângele Lui, am fost parfumați cu sfințirea care scoate din noi duhoarea lumii (Aleluia! Acum mă simt religios!) și dorințele firii. Vedeți? Înseamnă că dacă lumea este încă în noi, ceva nu este în ordine. Nu-i de mirare că nu mai avem nici o trezire a Duhului. Nu-i de mirare, pentru că lipsește ceva. Invitatul nu a intrat așa cum trebuie. Isus a vorbit odată despre invitatul care a intrat fără haină și a spus: „*Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?*” (Matei 22.12). Și pentru că a fost găsit nepregătit, a fost aruncat în întunericul de afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților. Se poate vorbi atât de mult despre aceasta!

Făcând aceasta, invitații se simțeau ca acasă, simțeau că sunt frați cu adevărat. Câtă vreme tânjești după lume, tu nu poți simți ca un frate. De ce aceasta? Pentru că nu te poți uni cu lucrurile

lumești: cu înșelăciunea, minciuna, furtul, etc., sau voi, femeile, să vă tăiați părul sau să vi-l tupați, să purtați pantaloni scurți etc., și apoi să vă simțiți ca acasă atunci când este predicat Cuvântul lui Dumnezeu. Voi ar trebui să fiți creștini de cincizeci, umplui cu Duhul Sfânt.

Nu

demult, cineva mi-a zis: „De ce nu-i lași în pace pe oameni, pentru că ei cred că ești un profet?”

„Eu nu sunt profet.”

„Dar

ei cred că ești. De ce nu-i înveți cum să primească binecuvântările spirituale, să intre în prezența lui Dumnezeu și să aibă vedenii? Dacă i-ai lăsa în pace...”

„Cum

aș putea să-i învețe Algebra când ei nu știu nici să adune?”

Cum

pot să primească lucruri spirituale, când nu au nici măcar decența să se curățească? Nu vreau să vă rănesc, dar vreau să fiu cinstit cu voi. Noi facem tot felul de lucruri murdare și dezonorante, deși Biblia spune că nu trebuie să le facem. Înțelegeți? Câtă vreme umblăm în felul acesta, nu suntem bineveniți. Nu, domnilor! Tu ești în afara Cuvântului, iar El este Cuvântul.

Cam

atât cu aceasta, dar vom reveni și altădată.

Poate

cineva zice: „Ce-i cu tine?” Ei bine, voi, bărbații care le lăsați pe soțiile voastre să facă ce vor, dovediți din ce sunteți făcuți. Unele dintre voi, femeilor, deși sunteți soții de predicatori, vă îmbrăcați și vă purtați în felul acela! De ce faceți aceasta? Vă permite soțul vostru s-o faceți? Oh, frate!

Ce se întâmplă cu tine? Vă tundeți și vă umflați părul, deoarece încercați să arătați ca prima doamnă (Fratele Branham, face aluzie la Jacqueline Kennedy, soția președintelui Kennedy). Și Izabela a fost prima doamnă. Predicatorii nu vor să vă spună aceasta, dar păstorul din acele zile era Ilie. Însă Izabela nu a vrut să asculte de el.

Revenind

la tema noastră, după cum am putut vedea, invitații trebuiau să fie pregătiți înainte să intre la ospăț. Atunci cum a fost posibil ca Isus să intre fără să i se facă primirea? Noi Îl putem vedea stând în acea sală, nespălat, neparfumat și fără să fi primit sărutul de bun venit în casa fariseului. Aș vrea să vă întreb ceva: Ce s-a întâmplat cu servitorul care spăla picioarele? Unde era când a intrat Isus? Cum a putut să-L rateze? Ce oportunitate a avut și a scăpat-o! Cred că dacă aș fi fost acolo și aș fi știut că vine, m-aș fi urcat pe o scară și m-aș fi uitat după El să-L văd. Oh, să ai onoarea să Îi speli picioarele! Dar cumva, acel om L-a scăpat din vedere. Unde era servitorul cu uleiul când a trecut Isus? Oriunde ar fi fost, El stătea acolo murdar. Mă omoară să spun aceasta, dar Isus avea picioarele murdare. Știți că francezii Îl numesc Jesus? Jesus era cu picioarele murdare și nimănui nu-i păsa.

„Păi

ce are aceasta a face cu noi, frate Branham?”

El

a fost punctual și a sosit la timp. Isus nu întârzie niciodată, ci vine întotdeauna la timp. Dar cu toate acestea, nu este binevenit în biserică și este scos afară. Jesus cu picioarele murdare.

Oh,

dar cum s-a murdărit? Venind la casa fariseului, pentru că a fost chemat să vină. Și astăzi se întâmplă la fel când vine: este numit holly-roller sau I se dau alte nume scandaloase. De ce suportă El toate acestea? Pentru că noi L-am invitat să vină, iar Dumnezeu a coborât în trup omenesc și a trăit printre noi.

Vedeți? Ei L-au invitat să vină, iar când a răspuns la invitație, nu a fost dorit. Ei nu L-au vrut în mijlocul lor.

De

multe ori, nici noi nu-L dorim, pentru că intervine în relația socială pe care o avem cu alte biserici sau în aranjamentele noastre denominaționale. O, Dumnezeule, ai milă de noi, sărmanii farisei mizerabili!

Ceea

ce ne trebuie nouă este puterea Duhului Sfânt în biserică și în inimile oamenilor; puterea de modă veche a cincizecimii, care a curățat inimile oamenilor începând de la femeia de serviciu până la păstor. Așa este. Amin! De aceasta are nevoie biserica de astăzi. Dar ce facem noi? Ne rugăm pentru ea, iar când vine, zicem: „Oh, nu! Cum va fi cu poziția mea socială dacă primesc așa ceva?” Desigur, ea va tăia jos toată mândria. „Păi, oamenii nu vor mai veni la biserică dacă nu va fi așa și așa.”

Dar ce a spus Isus? *„Nimeni*

nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.”

(Ioan

6.44). Și tot El a zis că *„Tot*

ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine.” (v.

37). Păstrați-vă curați!

Noi

nu ne putem compara cu lumea și facem o mare greșeală prin faptul că încercăm să ne purtăm ca ea. Adevărul este că niciodată nu ne vom putea compara cu lumea și nu avem nici un motiv să mergem pe terenul ei. Aduceți-i pe terenul nostru, pentru că noi avem ceva ce ei nu au. Dacă mergem și ne purtăm ca lumea, oamenii vor ști că vorbim despre ceva ce nu avem. Lăsați lumea să vină la voi și nu mergeți voi în lume!

Vedeți

voi, Hollywood-ul sclipește, dar Evanghelia strălucește. Este o mare diferență între sclipire și strălucire. Tu să strălucești, nu să sclipești cu exteriorul tău; strălucește din interior,

prin Duhul Sfânt, cu dulceață, blândețe, răbdare și dragoste. Strălucește, nu sclipi, pentru că sclipirea ține de lume.

Biserica

este ca în zilele Esterei. Estera nu a luat moda femeilor, ci s-a îmbrăcat și s-a purtat plină de modestie, scoțând în evidență omul ascuns al inimii, de aceea împăratul a ales-o pe ea și a spus: „Puneți-i coroana împărătească pe cap!” Estera este tipul Bisericii adevărate de astăzi, a celor care sunt gata să vină și să se împodobească cu omul ascuns al inimii, cu blândețea Duhului Sfânt, nu cu parfumul și îmbrăcămintea lumii.

Vedeți?

Noi Îl vedem pe Jesus stând acolo cu picioarele murdare, iar ei nici nu au observat aceasta. Cum a intrat acolo așa? Cum a putut fi trecut cu vederea de slujitorul care spăla picioarele? Cum a putut fi trecut cu vederea de ceilalți? Nu știu, dar El stătea acolo cu picioarele murdare și nimeni nu făcea nimic în privința aceasta. Oh, pot vedea cum fariseii și ceilalți invitați: episcopii, arhiepiscopii, cardinalii și restul mulțimii de acolo închinau cupele împreună, beau vin și discutau despre tot felul de lucruri din Israel, fără să-L vadă pe Împăratul lui Israel, care era în mijlocul lor.

Așa

este și astăzi. Oamenii vor să meargă la cea mai mare clădire din oraș, să-i vadă pe predicatorii cei mai bine îmbrăcați și așa mai departe. Dar dacă vine un om mic și sărac, care predică Evanghelia la un colț de stradă, undeva pe o alee sau într-o biserică mică, nu vreți să vă asociați cu el. Ce se întâmplă cu voi? Ceva este greșit, pentru că vă place să mergeți acolo unde ceilalți oameni se poartă ca lumea și se îmbracă foarte arătos. Este foarte rău că ne-a intrat așa ceva în sânge!

Ceea

ce ne trebuie nouă este umilința și botezul Duhului Sfânt cu dragostea și puterea lui Dumnezeu, care poate scoate toată lumea

din noi și să ne aducă înapoi la Cuvânt, ca să fim spălați cu apa Cuvântului. Întoarceți-vă la Hristos și nu vă înfrumusețați ca lumea! Nu încercați să vă purtați ca prima doamnă sau ca altcineva! Toate aceste lucruri sunt fără valoare, pentru că tu ești chemat să fii ca Jesus.

Gândiți-vă

la faptul că după începerea ospățului, toți săracii stăteau în jurul gardului, deoarece mirosul ademenitor al fripturii de miel s-a răspândit până departe. Nu mai era nimeni pe stradă, ci toți stăteau și se uitau înăuntru, cu gura căscată, încercând să prindă o bucată din resturile de miel aruncate. Ei nu aveau voie să intre, pentru că erau săraci, gunoiul societății, cei de afară. Dar înăuntru era Unul care arăta ca ei pe dinafară, ceea ce nu părea deloc în regulă. El stătea acolo singur și nebăgat în seamă de nimeni. După ce că nimeni nu avusese decența să-l spele picioarele sau să-l dea sărutul de bun venit, acum era și ignorat de toți. Ucenicii nu putuseră să-l însoțească pentru că ei nu fuseseră invitați, așa că acum stătea acolo singur și privea în jur.

Acum

fiți atenți! Undeva în josul străzii, în partea cea mai îndepărtată a orașului, în cartierul rău famat, o luăm la dreapta și mergem pe o alee. În spatele unei clădiri sunt niște trepte mici care scârțâie când calci pe ele. Le urcăm, deschidem ușa și găsim acolo o femeie micuță. Oh, eu nu cred că ea a vrut să fie așa. Poate a avut părinți buni, dar la un moment dat a luat-o pe un drum greșit; sau poate că a fost o fată bună, numai că unul din acei luda cu părul ondulat și freză modernă, i-a ruinat reputația. Eu întotdeauna lovesc în femei, dar de data aceasta le voi lua puțin apărarea, pentru că foarte multe fete bune se pierd din cauza unor lude, ca Ricky sau Elvis, cu părul lins și parfumați, care conduc pe stradă una din acele mașini. Ei iau una din aceste fete micuțe și naive, pentru că ele cred că sunt drăguți și arătoși, îi dau o țigară, apoi o iau la dans și o îmbată.

Eu

am întâlnit mii de astfel de fete, a căror vieți au fost ruinate și distruse. Nu este numai vina lor! Să nu cazi în cursa unui astfel de băiat, soră! Lasă-l în pace, pentru că dacă nu este umplut de Duhul Sfânt, nu are nimic în el!

Am

să vă spun ceva, dar nu vreau să sune ca o glumă, pentru că acesta nu este un loc de spus glume, ci este un loc în care se vestește Evanghelia. Ceea ce vă spun s-a întâmplat în biserica mea. Cu câțva timp în urmă, era o fată foarte drăguță care venea la biserica noastră. Primul lucru care mi-a atras atenția a fost că și-a tăiat părul, ceea ce era împotriva Cuvântului. Da, domnule. Când o femeie face aceasta, se dezonorează. Să te îndepărtezi de ea! Acesta este Cuvântul și Dumnezeu știe că este adevărat.

Dacă

Duhul Sfânt este în tine și nu te poate înfrâna de la aceste lucruri, ce fel de duh sfânt este acela? Vedeți? Duhul Sfânt din tine te face să trăiești ce ești. Dacă acela pe care tu îl numești „Duhul Sfânt”, nu este de acord cu Cuvântul, este clar că nu este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Înseamnă că ai un alt fel de duh.

Astăzi,

noi avem tot felul de duhuri, așa că oamenii spun: „Închide ochii, deschide gura și primește ceva.” Așa faceți voi, dar uitați-vă ce aveți după ce l-ați primit. Să nu faceți aceasta! Haideți la Dumnezeu cu smerenie și supunere și țineți cu toată ființa voastră la Cuvânt. Ia Duhul lui Dumnezeu și El te va face să umbli drept cu Dumnezeu. Sigur că da.

Fetița

aceea a început să umble de colo-colo cu unul din acei micuți Elviși, iar după o vreme am întrebat-o:

„Marta,

ce te determină să faci aceasta? Ce vezi la băiatul acela, pentru că eu l-am văzut fumând și în curtea bisericii?”

„Oh, frate Branham, are părul frumos și cârlionțat și miroase atât de bine!”

Dacă este și acesta un mod de a-ți alege prietenul...

„Bine, dar el nu este mântuit,” am spus eu, după care am adăugat: „În ce mă privește, mai bine aș merge cu un băiat care miroase a grajd și are picioare „ca un vagon de tren”, dar este umplut cu Duhul Sfânt.” Da, așa aș alege. Desigur, ea nu m-a ascultat, iar în cele din urmă a apucat pe o cale greșită, poate ca această sărmană fată din istorisirea noastră. Vreun băiat a condus-o greșit, apoi ea a continuat să meargă tot mai în jos. Soră, dacă ești cumva în situația aceasta, singura ta nădejde este Omul acesta despre care vă vorbesc. Poate că ea nu avusese încă șansa să-L întâlnească.

Astfel, femeia se pregătește și iese pe stradă, ca de obicei, dar nu întâlnește pe nimeni. Unde au plecat cu toții? Merge mai departe până ajunge la un alt colț de stradă, dar nici acolo nu este nimeni. „Unde au plecat cu toții? Astăzi nu este nimeni.” După o vreme, simte aroma aceea plăcută de mâncare și stomacul ei mic și flămând începe s-o roadă, așa că urmează mirosul și ajunge la locul ospățului. Trece prin mulțimea adunată și se oprește la poarta fariseului; apoi îi vede pe episcopi și pe cardinali cum stau acolo și ciocnesc paharele. După o vreme, se apropie de gard, iar când face aceasta, oamenii încep să se îndepărteze, deși unii dintre ei erau mai păcătoși decât ea. Așa este.

Fățarnicii!

Nu își dau seama că fiecare femeie care a luat-o pe o cale greșită

a avut un motiv să facă aceasta? Oh, și noi ne credem atât de importanți, încât de multe ori nici nu vrem să avem de-a face cu vagabonzii de pe stradă. Nu avem timp să ne oprim să vorbim măcar un minut cu ei, dar cu toate acestea ne numim creștini.

Femeia

s-a apropiat de gard și privea în jur. Era flămândă. Într-o parte stătea fariseul și ciocnea paharul plin cu vinul acela scump, așteptând cina care era aproape gata și urma să fie servită. Privind mai departe, ochii ei s-au oprit asupra Cuiva (Oh, aș dori să prindem toți acea imagine!), care stătea retras într-un colț, nebăgat în seamă de nimeni. Cu siguranță l-a întâlnit privirea, dar nimeni nu poate să se uite vreodată în ochii Lui și să rămână același. Când l-a văzut, ea s-a întrebat: „Oare cine este Acela, fiindcă El este diferit de ceilalți?” Și este. Nimeni n-a fost și nu poate fi vreodată ca El, fiindcă este diferit de toți. Privindu-l atent, femeia a observat că picioarele Lui erau nespălate, iar fața uscată și arsă de soare.

Dacă

am putea vedea aceasta astăzi (știți la ce mă refer), să-l vedem în rușine și umilință în copiii Săi disprețuiți de lume! Oamenii nu vor să aibă nici o legătură cu ei și îi tratează la fel ca cei din trecut. Astfel, ei spun: „Rusalii? Păi au trecut demult!” sau: „Duhul Sfânt? Oh, astăzi nu mai este așa ceva!”

Ceea

ce trebuie să facem noi, oamenii de astăzi, este să îi spălăm picioarele și să îl ungem, pentru că atunci ne vom ridica în puterea învierii Lui. Ia ocară Lui și poart-o și tu! Amin. Lăsați ca puterea Vieții Lui să vă transforme în făpturi noi, diferiți de cei de afară, care sunt doar carne pentru tun și praf atomic. Purtați-vă ca El, pentru că Biserica Lui este o făptură nouă, și atunci lumea se va rușina de ea însăși.

El

stătea acolo și privea la mulțimea din jurul Său. Așa se uită la cei din jur și omul umplut cu Duhul Sfânt.

Femeia

aceea L-a privit și s-a gândit: „Știi cine este Acela? Profetul din Galilea. Oh, El este!” Imediat, inima a început să-i bată cu putere.

Așa

se întâmplă când Îl găsim pe Isus, inima începe să se comporte ciudat, pentru că primește un nou Stăpân.

Deci

inima îi bătea cu putere: „Oh, este Cel care a fost atunci la fântână și S-a întâlnit cu femeia aceea din Sihar. Da, El S-a întâlnit cu femeia aceea care era la fel de imorală ca mine, i-a spus că are mai mulți bărbați și apoi a iertat-o de păcatele ei. Dar pe mine nu mă va ierta niciodată, pentru că starea mea este mult mai jalnică. Totuși, nu este corect să stea acolo și să fie tratat astfel, pentru că El este Dumnezeu veșniciei, singurul Salvator.” Și în timp ce se gândea la aceste lucruri, i-a venit o idee. Nădăjduiesc că-ți va veni și ție una.

Astfel,

a pornit cât se poate de repede pe stradă în jos, a intrat pe alee, apoi a urcat scările scârțâitoare. Când a ajuns la ușă, a tras zăvorul, a intrat în casă și s-a lăsat pe genunchi, gândindu-se: „Acum sunt în genunchi”, după care s-a aplecat și a scos de sub pat o cutiuță mică. A deschis-o grăbită și a scos din ea un ciorap în care se găsea toată averea ei, tot ce avea.

Mă

întreb dacă suntem și noi la fel de sinceri ca ea. Dacă nu ești la fel de sincer, nu încerca s-o arăți cu degetul!

A

dus micuța ei comoară la piept și a strâns-o bucuroasă, iar în clipa aceea a primit o descoperire: „Nu mă interesează ce spune rabinul, cardinalul sau episcopul, eu cred din toată inima că El este Prorocul despre care a vorbit Moise și a spus că ne va vizita în zilele acestea. Oh, cred că El știe cum am obținut banii

aceștia, dar sunt tot ce am...”

Sigur

că El te cunoaște și poate spune totul despre tine, chiar din spatele acestui amvon. Da, domnule, crezi aceasta? Pot să ți-o dovedesc. Amin. El știe din ce ești făcut și cunoaște cuvintele care te deranjează uneori, pentru că știe totul despre tine. Acea era tot ce avea acea femeie și aceasta este ceea ce așteaptă și de la tine: să-I dai tot ce ai. Dă-i totul, toată inima ta, dorințele tale, popularitatea, poziția socială, totul. Pune totul la picioarele Lui, pentru că nu contează ce ai făcut până acum.

„Aceasta

este singura mea șansă,” și-a zis femeia, „așa că mă voi folosi de ea.”

S-ar

putea ca aceasta să fie ultima șansă și pentru tine, așa că ar fi bine să profiți de ea chiar acum. Nu pleca acasă fără să profiți de ea, deoarece cred că poți vedea că și El Se mișcă în direcția aceea. El Se mișcă, iar tu Îl vei vedea mai mare decât Îl vezi acum; vei vedea manifestarea Cuvântului Său.

Femeia

și-a zis: „Aceasta este tot ce am, tot ce pot da.” Și aceasta este tot ce așteaptă El. Poate cineva zice: „Dar frate Branham, eu sunt...” Pe mine nu mă interesează ce ești tu, cât ai fost de fățarnic, ce membru bun al bisericii ești sau cât de prefăcut stai aici în fața oamenilor! Dă-I numai ce ai, pentru că aceasta așteaptă El de la tine.

A

pornit din nou pe stradă gândindu-se: „Voi merge acolo, pentru că Ceva din mine mă îndeamnă să fac aceasta.” Așa se întâmplă când simți aceste lucruri cu adevărat, nu când pretinzi că le ai. Mergând pe stradă, ea și-a amintit că Levinsky are cel mai bun mir din oraș. Curând a ajuns în fața magazinului și a deschis ușa. Clopoțelul de la ușă l-a anunțat pe vânzător de

venirea ei, iar când a văzut-o a întrebat-o răstit: „Ce vrei?”
Probabil așa vorbeau și mulți dintre acești oameni de afaceri înainte de a deveni creștini: „Ce vrei?” Cu alte cuvinte:
„Nu-mi convine ca o femeie de teapa ta să intre în magazinul meu!”

„Aș
vrea cel mai bun mir pe care-l ai.”

„Cel
mai bun?”

„Îl
vreau pentru o ocazie specială și pentru o Persoană specială.”

Așa
dorim și noi: să fie cel mai bun lucru pe care îl avem; cel mai bun pe care îl putem da. Nu doar trei minute de rugăciune pe zi, ci cât mai mult timp Îi putem da.

„Oh,”
a continuat ea, „vreau ce ai mai bun.”

Vanzătorul
știa foarte bine că o astfel de femeie nu putea să aibă atât de mulți bani încât să poată cumpăra așa ceva. Dar ea și-a pus ciorapul pe tejghea și l-a întrebat:

„Cât
costă cel mai bun?”

„Douăzeci
de dinari.”

Femeia
a golit conținutul ciorapului și toți banii s-au rostogolit pe tejghea. Bărbatul i-a numărat rapid și a zis: „Oh, sunt exact douăzeci de dinari, cât costă mirul. Ce vrei să faci cu el?”

„Este

pentru o Persoană specială.”

Vânzătorul

a luat sticluța de alabastru de pe raft și i-a dat-o femeii, iar ea a luat-o, a ascuns-o la piept și s-a grăbit spre casa unde avea loc ospățul dat de fariseu. Când a ajuns acolo, a privit din nou înăuntru și a văzut mulțimea de farisei adunați acolo. Apoi L-a văzut pe Isus stând acolo cu picioarele murdare și nebăgat în seamă de nimeni.

„Oare

cum să mă strecur înăuntru?” s-a întrebat femeia. „Cu siguranță, mă vor da afară imediat ce voi intra pe poartă.”

Dar vedeți voi, în ea era ceva care îi spunea să intre, fiindcă voia să-l facă un serviciu lui Isus.

Dacă

vrei să-l faci și tu un serviciu lui Isus, pe pământ nu se vor găsi destui cardinali și episcopi ca să te oprească să intri în prezența Lui. Așa este. În țară nu sunt destule denominațiuni și fățarnici și nici destui demoni în iad, ca să te oprească să-l faci un serviciu lui Isus.

Iată-o

cum vine și se strecoară când observă că servitorul de la poartă se întoarce puțin cu spatele, și își face repede cale spre locul unde stătea El. Așa este.

Când

te hotărăști să intri, vino direct în El, nu pierde vremea! Nu te duce la povești, nu încerca să primești ce spune unul sau altul și nu lua părerea organizației tale sau a alteia, ci du-te direct la Isus. Să nu te intereseze ce spun alții, tu du-te repede la El!

Deci

femeia s-a strecurat repede și a ajuns aproape de El. „Oh, sunt în prezența lui Dumnezeu!” își zice ea tulburată. Întotdeauna când ai o atitudine ca a ei ești cuprins de un sentiment ciudat,

dar dacă ai atitudinea acelor farisei, vei avea același sentiment ca ei: de goliciune. Acesta este motivul pentru care trebuie să vii la fel ca ea, când vrei să-L vezi pe Isus, și atunci vei vedea ce fel de simțiri vor veni peste tine. Lasă ca inima ta veche să se topească în dimineața aceasta pentru El. Ascultă Vocea Lui, care este încă la fel de blândă, și vei avea o atitudine diferită.

Ea

se gândea: „Oh, sunt atât de tulburată încât nu știu ce să fac! Dacă voi merge în fața Lui, poate mă va alunga, dar nu contează aceasta, pentru că oricum sunt un nimic.” Aceasta este atitudinea pe care trebuie s-o ai, dar dacă te temi că îți vei strica reputația, mai bine stai deoparte! „Oricum, eu sunt un nimic!”

Deci

ea a alergat în fața Lui și L-a privit cu teamă. Era atât de aproape de El! Așa vrei să ajungi și tu: cât mai aproape de El. Poate că Îl privești de prea departe și-L vezi doar acum două mii de ani, dar ce zici de El în dimineața aceasta? El este Același ieri, azi și în veci: aceeași putere și aceleași semne, pentru că este scris: „...lucrările

pe care le-am făcut Eu, le veți face și voi.” Fratele

Demos a citit cu puțin timp în urmă din versiunea biblică King James: „Adevărat,

adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan

14.12), dar traducerea originală spune: „...mai multe decât acestea,” nu

„mai mari.” Nimeni nu poate face ceva mai mare decât El, ci mai multe. El a înviat morți și a oprit natura, așa că nu se poate face nimic mai mare, ci doar mai mult. De ce? Pentru că El este în Biserica Sa sfântă, care este răspândită în toată lumea; Isus este în fiecare mădular al Său. El a fost un singur Om în care Dumnezeu locuia în plinătate, dar acum Dumnezeu locuiește în toată Biserica Sa. Acesta este motivul pentru care, chiar în clipa

aceasta sunt oameni care primesc vindecarea; chiar în clipa aceasta sunt oameni care primesc Duhul Sfânt. Dacă El ar sta în clipa aceasta aici, în trup de carne, ar putea vorbi numai acestei adunări, dar prin Duhul Sfânt poate vorbi pretutindeni în lume.

Deci

femeia era în prezența Lui. Pot să văd cum în clipa când privirea Lui s-a ațintit asupra femeii, inima ei s-a oprit. „Aici este Cel care a iertat-o pe femeia aceea care era la fel ca mine și i-a cunoscut inima. Da, El a știut absolut totul despre femeia din Sihar: a știut că a avut cinci bărbați și știe foarte bine cât de vinovată sunt și eu.” El știe totul. Știe și cât de vinovat ești tu! Știe cât suntem de josnici, pentru că ne cunoaște pe fiecare în parte.

Ea

s-a uitat la fața Lui și L-a recunoscut imediat. Nu a privit nici o clipă la farisei, sau la lista de apartenență a bisericii, ca să vadă câți membri erau înscriși și ca să se decidă dacă se va înscrie și ea sau nu. Femeia a privit la Isus, iar când a făcut aceasta, s-a simțit vinovată și nu și-a mai putut reține lacrimile. S-a prăbușit în genunchi, iar lacrimile ei îi spălau picioarele murdare de praf.

Este

un lucru deosebit că atunci când ajungi în apropierea lui Isus, începi să plângi, dar nu cu o inimă rece și nepăsătoare. Eu nu văd nici un rost în acele mărturisiri reci și nici în scrierea numelui într-un registru sau în aderarea la o biserică. Tu trebuie să mori față de tine însuși și să fii născut din nou!

Lacrimile

ei se scurgeau pe picioarele Lui, dar nu avea nimic ca să le șteargă. Cum stătea cu capul plecat și plângea, pletele ei cârlionțate, care fuseseră prinse în vârful capului, au căzut acum în jos, așa că femeia a început să-l spele picioarele cu lacrimile ei și să I le șteargă cu părul capului ei. Unele dintre surorile noastre pentecostale ar trebui să stea în cap ca să

Îi poată șterge picioarele cu părul lor, atât îl au de scurt.

Așa este.

Dar

acea femeie, deși era o păcătoasă, și-a folosit părul lung pentru a-l șterge picioarele. Ea a ridicat privirea spre El... Oh, dacă El și-ar fi mișcat numai puțin piciorul sau ar fi clipit din ochi, ea ar fi plecat de acolo, dar întotdeauna când vrei să faci ceva pentru El, Isus te lasă să mergi până la capăt. Îmi place aceasta. El stătea nemișcat și o privea atent. Atunci femeia a încercat să spună ceva în timp ce-l spăla picioarele: „Eu...eu...”
Ce apă minunată ca să-l speli picioarele: lacrimi de pocăință. Este mult mai bună decât apa stătută denominațională pe care ar fi putut s-o primească de la farisei. El primea apa pocăinței: lacrimile ei mari și sărate îi spălau picioarele, iar părul ei le ștergea. Sărmana încerca să spună ceva dar nu putea: „Oh, nu pot să spun... Nu pot să spun...”

Iar

Isus o privea blând. După o vreme, femeia a scos sticluța de alabastru. Era atât de rușinată, încât nu putea să se ridice să-l pună mirul pe cap, așa că își zicea: „Dacă aș putea pune sticluța lângă El ar fi suficient.”

Unii

dintre voi vor să pară prea importanți, dar pentru mine sunt suficiente picioarele Lui. Cuvântul Lui este suficient. Câtă vreme știu că sunt în El și că Cuvântul Lui este în mine, este suficient. Dacă pot ajunge să-mi pun mâinile pe picioarele Lui este destul; este tot ce-mi pot dori. Eu cred că așa gândim cu toții: să-l spălăm picioarele cu lacrimi de pocăință. De fapt, aceasta dorește și El: să ne spălăm murdăria cu lacrimi de pocăință; nu cu canoane, ci cu pocăință.

Ea

era foarte tulburată pentru că îi spăla picioarele și le ștergea cu părul capului ei. Cumva, cumva a reușit să scoată sticluța de alabastru cu mir mirositor, a spart-o și a turnat tot conținutul pe

picioarele Lui. Apoi le-a șters cu părul capului ei și le săruta.

La

un moment dat, femeia și-a ridicat privirea spre El, dar a observat că El nu o privea. Oare ce se întâmplă în jur? Nu se auzea nici un zgomot, toți se opriseră și priveau spre ei.

Oh,

pot să-l văd pe fariseu, cel mai rău ticălos din țară! Fața lui era roșie de rușine, pentru că cineva a spus: „Amin!” Cum? Cineva a spus „Amin” în biserica lui? Hmm, tu îl deranjezi! El a făcut greșeala să spună că „Isus a venit să-i mântuiască pe cei păcătoși,” iar cineva a spus: „Glorie lui Dumnezeu!”

„Oh,

ușierilor, scoateți-l afară, pentru că mă deranjează!” Dar pe mine mă deranjează când ei tac și nu spun „Amin” sau „Aleluia!”

Oh,

fariseul se simțea atât de umilit și de rușinat! Privea spre Isus și își zicea în sine, dând din cap, cu subînțeles, spre ceilalți cardinali: „Vedeți, v-am spus eu! Dacă omul acesta ar fi un proroc, ar ști ce fel de femeie este aceea!”

Sigur

că El era Proroc, iar femeia era de milioane de ori mai bună decât fariseul acela, deși nu era o membră a bisericii, ci era o prostituată. Să vă fie rușine, vouă, bieților membri ai bisericii, care nu știți despre Dumnezeu mai mult de atât! Simțindu-se jignit, fariseul a zis: „V-am spus eu! Dacă ar fi un proroc (Dar El era Proroc), ar fi știut ce fel de femeie este aceasta! Este clar că nu-i proroc!”

Dar

Isus putea să-i deosebească gândurile, așa că S-a ridicat în picioare. Femeia continua să stea acolo, cu părul căzându-i peste umeri, până la mijloc, cu lacrimile șiroind pe obraji și cu buzele pline de mir din pricină că-l sărutase picioarele. Își

ridicase ochii mari și maronii spre Isus și se întreba îngrijorată ce va spune și ce va face. El a privit spre ea, apoi i-a zis lui Simon: „Vreau să-ți spun ceva, Simone!” Oh, sărman fățarnic mizerabil, care vrei să pari un slujitor al lui Hristos! „Vreau să-ți spun ceva. M-ai invitat să vin aici și Eu am venit. Mi-am lăsat toate celelalte întâlniri deoparte și am venit aici.” El face întotdeauna aceasta. Așa este. El este chiar acum aici. Desigur. „Mi-am lăsat la o parte toate celelalte întâlniri, pentru că M-ai invitat tu aici. Dar când am ajuns la ușa ta, nu mi-ai spălat picioarele, nu mi-ai parfumat capul și nu m-ai sărutat de bun-venit, dar femeia aceasta, de când a venit aici, nu a încetat să-mi spele picioarele cu lacrimile ei, să Mi le șteargă cu părul ei și să Mi le parfumeze.”

Oare

ce va face El acum? Femeia Îl privea cu ochii ei mari. Oare care va fi verdictul Lui? Oh, Dumnezeule, îngăduie ca acel verdict să-mi fie favorabil! Îngăduie ca aceasta să fie ceea ce voi auzi și eu când încerc să-Ți fac un serviciu, deși trebuie să le spun oamenilor lucruri care mă taie la inimă! Eu trebuie să fac acest lucru, pentru că este scris în Cuvânt. Noi toți trebuie să facem aceasta, fraților. Nu contează cu ce preț! Trebuie s-o facem oricum. Este slujba pe care ne-o cere Dumnezeu: să predicăm Cuvântul Său.

Priviți-o!

Ea Îl privea fascinată: „Oare ce va face El acum? Mă va condamna?” Dar Isus a continuat: „...*păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate!*” Multele ei păcate erau iertate. Să ne plecăm capetele puțin.

Noi

L-am invitat și El a venit. În toate bisericile prin care am fost în săptămâna aceasta, m-am rugat împreună cu frații mei și am spus: „Isus este aici!” Ieri am fost pe vârful muntelui din Sud împreună cu soția mea și i-am zis: „Uită-te jos în vale și gândește-te de câte ori a fost luat în chip ușuratic Numele Domnului, doar într-o oră! Câte curvii au avut loc de aseară până

acum?”

„Billy,
atunci de ce ai mai venit aici?”

„Scumpo,
de acolo de jos, din valea Maricopa, s-au ridicat o mulțime de rugăciuni în ultimele douăzeci și patru de ore. Adevărații născuți din nou, sfinții lui Dumnezeu, se roagă pentru ca cei păcătoși să vină la Convenție.”

Domnul
a venit, este aici, așa că haideți să-L facem să Se simtă binevenit; să-L întâmpinăm cu lacrimi de pocăință, iar inimile noastre reci și împietrite să fie schimbate în inimi de carne. Haideți să-l spălăm picioarele în dimineața aceasta! Haideți să-l spunem că Îl iubim și că Îl vom sluji toată viață de acu înainte. Suflete, ascultă verdictul Lui măreț și veșnic:
*„...păcatele
tale, care sunt multe, sunt iertate!”*

Am
să vă pun o întrebare și aștept un răspuns sincer. Sunt printre noi bărbați și femei, și eu cred că sunt, care nu au trăit cum trebuie înaintea lui Dumnezeu și care doresc să audă verdictul primit de femeia aceea păcătoasă: *„...păcatele
tale, care sunt multe, sunt iertate!”?*

Vreți să ridicați mâna? Nu priviți în jurul vostru! Lăsați-mă pe mine și pe Domnul să vedem. Ridicați mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

Voi,
membri ai bisericii, care știți că nu ați fost născuți niciodată din nou, nu uitați că Isus este aici! Ar trebui să-ți fie rușine, dacă El te-a îndemnat să-l înalți laude și să-L vestești cuiva, dar nu ai făcut-o! Ridică mâna și spune: „Îmi pare rău, Isuse! Începând de astăzi, doresc să fiu un creștin născut din nou.” Ridică-ți mâna! Dumnezeu să te binecuvânteze!

Fii binecuvântat.

Femeilor

pentecostale care aveți părul scurt, încrêțit și înfoiat, să vă fie rușine! Voi știți că greșiți! Iar dacă n-ați știut, ați aflat acum. Vă este rușine? Dacă da, ridicați mâna. Nimeni să nu privească în jur! Dumnezeu să te binecuvânteze. Numai o adevărată doamnă poate face aceasta. Așa este. Dumnezeu să te binecuvânteze. Sigur că da, sigur că ți-e rușine!

Vrei

să spui că ai părul scurt, încrêțit și înfoiat și totuși nu ți-e rușine? Vrei cumva să placi oamenilor și nu lui Dumnezeu? Îți dai seama că de acum înainte nu mai poți merge niciodată înaintea lui Dumnezeu în felul acesta? Dacă nu accepți mustrarea Lui, El trece pe lângă tine.

Spui

că ai Duhul Sfânt, dansezi în Duhul și vorbești în limbi? Problema este că te bazezi prea mult pe aceste lucruri, în loc să ascuți Vocea Lui blândă. Tu poți avea emoții care vin din fire, dar viața ta este aceea care dovedește ce ești cu adevărat. Poți avea struguri pe o viță de dovleac? Sau poți avea castraveți pe o viță de pepene? Ridică mâna, pentru că știi bine că ești greșită! Fii destul de doamnă și fă aceasta! Mulți dintre cei care nu au ridicat mâna mai devreme, au făcut-o acum. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Bărbaților

care le permiteți femeilor voastre să facă aceste lucruri, unii dintre voi fiind chiar predicatori, să vă fie rușine! Predicatori ai Evangheliei depline, care le permiteți soțiilor voastre să facă aceste lucruri, să vă fie rușine! Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, frate, care nu ai atâta decență încât să predici Evanghelia așa cum este ea! Ți-e frică de ea?

Dar

voi, cei care fumați și pretindeți că sunteți creștini, iar pe

lângă aceasta mergeți și la un pahar cu șeful vostru? Dar voi, oamenii de afaceri, care nu v-ați lepădat încă de felul vostru lumesc de a fi? Voi trebuie să mai ciocniți un păhărel de Crăciun! Să vă fie rușine! Să vă fie rușine! Chiar nu știți că Isus vă va condamna în ziua aceea? Știți bine că greșiți și că ceea ce faceți nu este corect!

Unii

dintre voi treceți voi peste Cuvânt, în aceste zile din urmă. Bisericile devin tot mai formale, dovedind că ceva nu este în ordine cu voi. Eu știu că unii dintre voi, predicatorii, sunteți nevinovați și că ați vrea să predicați Cuvântul cât se poate de tare, dar adunarea voastră nu vă permite aceasta... Predicați tot ce trebuie predicat, iar Dumnezeu le va cere socoteală dacă nu vă ascultă.

Unii

dintre voi nu L-ați iubit cum ar fi trebuit. Alții, sunteți creștini foarte onorabili, dar nu L-ați iubit niciodată așa cum ar fi trebuit, și știți că sunteți vinovați pentru că nu vă rugați îndeajuns. Spuneți: „Îmi ridic și eu mâna și recunosc că nu mă rog îndeajuns. Îmi este rușine de mine și de viața mea. L-am rugat să vină la această întâlnire, dar acum, când stau în fața Lui, îmi este rușine pentru întreaga mea viață. Mi-e rușine de viața mea.” Și eu simt același lucru ca și voi, binecuvântată fie inima Lui, pentru că în dimineața aceasta a venit din ceruri ca să ne viziteze, să ne vorbească și să ne întâlnească. El vorbește chiar acum inimilor noastre, cu Vocea Sa blândă. Nu va fi nici un vânt mare și înfricoșător, pentru că noi am avut de multe ori parte de așa ceva.

Haideți

să ni se acopere fața de rușine în dimineața aceasta! „Îmi este rușine să spun că sunt creștin cu viața pe care o trăiesc. Îmi este rușine că nu mai am nici o putere în prezența Lui. Îmi este rușine că nu sunt un exemplu de creștin în fața oamenilor mei. Isuse, ai milă de mine! Dumnezeu sunt plin de greșeli și am nevoie să fiu corectat, în timp ce Duhul Tău îmi vorbește și

mie.”

Doamne,

dorim să vorbim cu Tine și avem nevoie de iertarea Ta. Noi dorim să fim creștini adevărați și să fim umpluți, cu adevărat, cu Duhul Sfânt. Nu ne este rușine să plângem în fața Ta și nu ne rușinăm cu Tine. Tu ne-ai vizitat în dimineața aceasta, iar noi vrem să-Ți spălăm picioarele; vrem să-Ți dăruim viețile noastre. Doamne, vrem să fim creștini adevărați și să aducem la suprafață roadele Duhului Sfânt: dragostea, umilința, supunerea, înfrânarea, răbdarea, blândețea și iertarea. Dumnezeuule, Te rugăm să ne ierți în Numele lui Hristos și să ne ajuți să facem din El Exemplul nostru.

Cei

care au această dorință în suflet, să-și plece capetele în prezența Lui, știind că noi toți suntem vinovați. Dacă doriți să-l spălați picioarele, rămâneți în liniște în picioare.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Soția mea obișnuia să cânte o cântare foarte frumoasă: „Isuse drag, eu Te iubesc, eu Te iubesc.” Dacă Te-am iubit vreodată, acum este acel timp, Isuse. Să ne plecăm capetele cu toții.

Tatăl

nostru ceresc, am fost atât de indiferenți față de Tine! Te-am prigonit, Ți-am prigonit calea și am fost nepăsători față de Tine. (O femeie începe să țipe). Mă rog pentru femeia aceasta sărmană, pe care diavolul încarcă s-o ia chiar acum. Du-te după ea, Duhule Sfânt, și nu o lăsa singură. Du-te după ea, Isuse. Fie ca demonul care strigă, să iasă afară în Numele Domnului Isus, iar acel suflet sărman să fie salvat.

Nouă

ne pare rău pentru tot ce Te-am supărat și Te rugăm să Te miști printre noi prin Duhul Sfânt. Umele-ne cu bunătatea Ta dumnezeiască, și toarnă binecuvântările Tale peste noi. Stai la masa noastră și cinează cu noi, Doamne. Te primim ca Salvatorul nostru și dorim să fii Conducătorul și Împăratul nostru, de

aceea Te rugăm să lași Duhul Sfânt să ne ungă sufletele și să ne dea dragoste, milă și înțelegere.

Îngăduie

ca fiecare predicator să aibă o altă atitudine, și fie ca acești oameni de afaceri, această organizație, fiecare membru al bisericii și fiecare persoană prezentă în locul acesta, să simtă că Isus își ocupă locul în inimile lor. Îngăduie aceasta, Doamne, fiindcă Te iubim, ne încredințăm viețile în mâinile Tale și Te considerăm binevenit la această convenție. În după-amiaza aceasta, îi vom boteza pe cei ce cred, îi vom chema la altar pe cei ce doresc iertarea și Te vom lăuda prin cântările noastre și prin cuvânt; Te vom lăuda cu tot ce avem și le vom dovedi oamenilor că nu ne este rușine de Evanghelia lui Isus Hristos, dar este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

De

acum înainte ar trebui să trăim o viață nouă și să nu mai fim ca acei farisei, pentru că am fost vizitați de Tine. Noi știm că Tu ești Împăratul prorocilor. Dumnezeu Proroc care vorbește chiar acum inimilor noastre. Te rugăm să ne cercetezi inimile și să ne arăți cauzele care împiedică marea mișcare a lui Dumnezeu în aceste zile din urmă. Îngăduie ca din locul acesta să plece predicatori, bărbați și femei uniți cu inspirația iubitoare a Domnului Isus și astfel să pornească o trezire adevărată care să străbată continentul de la un capăt la altul. Îngăduie aceasta, Doamne.

Noi

știm că Tu ai răspuns la invitația noastră și ești binevenit în viața fiecăruia dintre noi. Noi Te iubim, Doamne și Te binecuvântăm, pentru că Tu ești deasupra oricărei organizații și a lucrurilor lumii. Tu ești deasupra hainelor noastre și a tot ce ne aparține, pentru că ești Dumnezeu. Ești deasupra emoțiilor noastre și Te iubim din toată inima. Primește-ne, Doamne, în timp ce ne ridicăm mâinile spre Tine și Te lăudăm. Te lăudăm, ne încredințăm în mâna Ta, mare Dumnezeu al gloriei cerești, și Te rugăm să-i binecuvântezi pe acești oameni în Numele Domnului

Isus.

Îl

iubiți? Îi veți dăruia Lui viețile voastre? Ridicați mâinile și spuneți: „Isuse, și eu mă rog să vii la această convenție, pentru că Îți predau Ție viața mea. De acum încolo vreau să fiu pe deplin al Tău și doresc ca viața, trăirea și vorbirea mea să dovedească faptul că sunt pecetluit cu Duhul Sfânt.”

Dă-ne

un ton la cântarea: „Eu Îl iubesc.” Ziceți aceasta din inimă? Spuneți: „Amin!” (Amin). Haideți să cântăm cu toții ca pe vremuri: „Eu Îl iubesc, Eu Îl iubesc...” Cu toții:

Eu

Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru

că El m-a iubit întâi

Și

mi-a răscumpărat salvarea...

Gândiți-vă

câteva clipe la aceasta. Satana a întrerupt-o pe femeia aceea micuță și a scos-o din adunare în fugă, dar Duhul Sfânt a prins-o și a adus-o înapoi, așa că acum stă liniștită în mijlocul nostru. Ce este aceasta? Făgăduința Lui: „*În Numele Meu vor scoate draci...*” Puterea stă în bunătate și umilință. Aceasta face lucrurile mărețe: bunătatea și umilința. Îl iubiți? Să cântăm cu toții, cu ochii închiși și cu mâinile ridicate.

Dumnezeu

să vă binecuvânteze.

-

Amin -